

[Aksel Larsen.]

plificeret og muligvis ogsaa mere let forstaaeligt — jeg har dog ikke stort Haab om det sidste. Jeg har det ikke, fordi, som sagt, de forskellige Ordførere med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Rager har fulgt Socialministerens Eksempel og sagt, at de begriber ikke, i hvert Fald en af Lovens Paragraffer. Jeg mener, jeg begriber denne Paragraf særdeles godt, men jeg vil ikke gøre Socialministeren den Tjeneste at give ham en ny Affattelse, da jeg naturligvis ikke vil lette ham Gennemførelsen af en saadan Lov, og det er saaledes ikke givet, at Udvalget kommer til en bedre og mere forstaaelig Formulering.

Men det er i hvert Fald givet, at Forslaget bliver betydeligt ændret i Udvalget, og at, hvis det bliver til Lov, to Ting bliver staaende: Principperne med Hensyn til kvalificeret Majoritet for Forkastelse — hvilket derimod ikke er nødvendigt for Vedtagelse — og med Hensyn til Forligsmændens Ret til diktatorisk at sammenkæde Overenskomsterne, hvorved Forligsmanden altid kan bestemme, om der skal være Arbejdskampe eller ikke. Der vil ingen som helst Mulighed findes for noget andet, for hvad vil denne Sammenkædning sige? Den vil sige, at Forligsmanden slaar de Fag, det passer ham, sammen og siger: De skal i Fællesskab stemme over dette Forligsforslag, og saa afgør Flertallet det. Saa sætter han saadanne Fag sammen, at han sikrer sig et Flertal for sit Forslag — det er ganske klart. Det kan gøres, dels fordi Forslaget ikke virker ens for de forskellige Fag, dels fordi man altid har Reserver at falde tilbage paa, idet der findes Fag, hvor man giver Pokker i, hvad der staar i Fagenes Vedtægter og Love, men lader mere eller mindre kompetente Forsamlinger afgøre Overenskomsterne og paa den Maade skaber en kunstig Majoritet for Vedtagelsen.

Der vil være meget faa Overenskomster her i Landet, som ikke paa en eller anden Maade har Interesse for Dansk Arbejdsmandsforbund. Det vil altid være muligt — for at tage dette konkrete Eksempel — for Forligsmanden at drage Dansk Arbejdsmandsforbund med ind i Afstemningen om et Forligsforslag, naar der finder Sammenkædning Sted; og Arbejdsmandsforbundets Ledere har jo vist, hvor udmærket de ordner den Sag: de sammenkalder Kongressen, og saa vedtager Kongressen et hvilket som helst Forligsforslag, og saa kaster man dette Stemmetal i Vægtskaalen efter Socialministerens Principper, og saa kommer man til det Resultat: Arbejdsmændene er saa man-

ge, og selv om saa baade Smedene og Tekstilarbejderne og jeg ved ikke hvem har forkastet, er der alligevel Flertal for Vedtagelsen, eller i hvert Fald er Flertallet for Forkastelsen paa den Maade procentuelt blevet for lille. Vi ved, det vil gaa saaledes, og vi har praktiske Eksempler paa det, vi har jo oplevet den Slags Afstemninger og Afgørelser ved forskellige Lejligheder.

Jeg vil gerne sige med det samme, at dette Lovforslags Fremkomst er i sig selv typisk for, hvordan man arbejder fra socialdemokratisk Hold i Danmark. Vi var inde paa det i det smaa, da det drejede sig om Folkeforskringsloven; nu kommer det i det store. Ved Folkeforskringsloven gjorde Socialministeren Sygekassen „Fremtiden“s socialdemokratiske Ledelse den Tjeneste ved Lov at paatvinge Sygekassen et Repræsentantskab, som Medlemmerne havde afvist; nu kommer man med det samme i det store.

I en meget lang Aarrække har Kompetencespørgsmaalet staaet paa Dagsordenen i dansk Fagbevægelse. Gang paa Gang har man søgt at faa det løst ved at rejse det inden for De samvirkende Fagforbund eller inden for de enkelte Forbund; man har henvist til de „umulige“ Forhold, hvorunder Overenskomster afgøres, og søgt at faa lagt mere Kompetence hen til De samvirkende Fagforbunds kompetente Forsamlinger eller Ledelserne eller at sammenkæde Afstemninger med Pligt for det enkelte Forbund til at bøje sig, og lignende Ting. Men alle Bestræbelserne er til Dato strandet paa Medlemmernes Modstand; det har ikke været muligt, selv med det nuværende bureaukratiske Apparats Indflydelse inden for Forbundene, at faa løst Spørgsmaalet paa den Maade, at Medlemmerne fraskrev sig selv Bestemmelsesretten over deres egne Overenskomstforhold, Løn- og Arbejdsvilkaar. Nu har man opgivet det, og nu siger man til Regeringen: vær saa elskværdig at gennemføre i Rigsdagen ved Lov det, som vi forgæves har søgt at tvinge vore Medlemmer til at gennemføre i Fagforeningerne. Det er den højre Haand, der udmærket ved, hvad den venstre gør; det er Vekselvirkningen mellem Partiet og Fagbevægelsens reformistiske Ledelse til Skade for Arbejderklassen; det er det, der gaar igennem dette Lovforslag.

Man imødekommer samtidig Arbejdskøbernes Kardinalkrav herhjemme. Saa langt tilbage jeg snart kan huske, har det været det vigtigste Krav, der har været stillet fra Arbejdsgiverforeningen i Overenskomstsituationer: vi maa have løst dette